

HAVRICS DÓRA

Másnap

Vasárnap délután, nem bírván az egyhetes likőr-kúrát, sétálni indultunk. Már a folyópartra értünk, és még akkor sem szóltunk, csak némán mentünk egymás mellett. Nyomasztó csend volt ez, nem a meghitt fajta. A mig-rénem annyira lefoglalt, hogy csak most kezdtek felderengeni az elmúlt éjszaka eseményei. Majd a közös múltunk – ez a végső állomás, érzem a levegőben. Emlékeztem. Ránk, a mesterkéltnyugalmára – ennyire halvérű nem lehet –, az idegbajomra, a tévedhetetlen félisten mivoltára – amit nap mint nap az orrom alá dörgölt, így vagy úgy – és a tökéletlenségemre. Ő összeszedett, én nem. Ő mérsékelt, én nem. Ő minden helyzetben megőrzi a hidegvérét. Én nem. És mindazzal, ami vagyok, bemocskolom a patyolat világát. Legalábbis nem győzte éreztetni velem.

Visszasétáltunk a parkba. Most sem szól hozzám. Mindig ezt teszi, amikor büntetni akar. Újra megkezdődött a passzív-agresszív bosszúhadjárat ellenem. Ha megkérdezném, mi a gond, szenttelen arccal bámulna rám és visszakérdezne: mi lenne? De miért is kérdezném, hiszen tudom. És ha toporzékolva hisztériáznék? Tán megszegyellné magát, és a képembe vágná, hogy lejáratom. Még az is lehet, hogy kigyulladna az arca, és legalább egyszer látnám, hogy ő is emberből van.

Kialvatlan voltam, és nyűgös. Sírhatnékom támadt, de lenyeltem. Annyira gyűlöltem őt, és azt akartam, hogy megöleljen. De nem tette. Leültünk egy padra, körülöttünk a hulló falevelek és az őszi szellő. Szótlanul üldögéltünk, csak a harkály törte meg a csendet, ahogy kopogtatta a fa kérgét. A zsebébe nyúlt, és elővett egy doboz cigarettát. Négy éve nem dohányzik, mi ütött belé? A következő pillanatban felém fordult, és szokatlan fény gyúlt sötét szemében. Más volt, nagyon más. Megkínált cigarettával, amire ráztam a fejem, majd kivett egyet magának és meggyújtotta. Görcsbe rándult a gyomrom és émelyegni kezdtem, amint megéreztem a dohányfüstöt.

– Nem vagy boldog mellettem? – kérdezte. A hangja nyugodt volt, és mintha némi vidámságot rejtő.

Elfordítottam a fejem.

Az éjjel baráti körben a születésnapját ünnepeltük, mígnem váratlanul közölte az asztalnéppel, hogy jó buli volt, de mára ennyi, elfáradt, aludna.

HAVRICS DÓRA (1989, Máramarossziget) újságírást tanult a Babeş-Bolyai Tudományegyetemen. Az irodalom és az írás mindig közel állt hozzá, rendszeres napló- és blogírással hódol a kedvenc időtöltésének.

Szokása szerint a korára hivatkozott, miszerint nem bírja már az iramot, és elköszönt.

Sűrűn zárta ezzel az estét, amikor nagy ritkán szórakozni mentünk, általában a barátaival. Táncolni nem akart. Olyankor arra gondoltam, jobb is, hogy nem kettesben jöttünk. De ha ne adj' isten nélküle mentem, másnap szűkszavú és távolságtartó volt, amilyen most is. Vagy elvonult a kutyájával és napestig babusgatta, felém se nézett. Annyira féltékeny voltam néha arra a kutyára, bárcsak engem dédelgetett volna! Így akart büntudatot kelteni bennem, amiért nem körülötte forgott a világom. Társaságban politizált, nagylelkűen osztotta az észet, de csak addig élvezte az estét, amíg mindenki rá figyelt, és itták minden szavát. Amint valaki más került reflektorfénybe, netán megtagadták az igazát, elhallgatott. Arca elsötétült, és búskomor ábrázattal, fáradságot szimulálva visszavonult.

Rendszerint engem is magával akart vinni: együtt jöttünk, együtt megyünk. Egy ideig működött a dolog, mígnem besokalltam. Ahogyan az elmúlt éjszaka. Erre ő sarkon fordult, és ott hagyott. Rendben, gondoltam, és tovább koccintgattunk hajnalig. Hajnali négykor ez a nagyon fáradt ember – a párom, aki már rég alszik – váratlanul visszajött értem, és idegen férfi karjában talált. Ártatlan tánc volt, de nem érdekelte. Csuklón ragadott, és kirángatott a helyiségből.

Bevallom, néha szántszándékkal provokáltam. Mint legutóbb, amikor kosármeccsre mentünk, utána pedig beültünk egy italra. Bizonyos téma kapcsán talán túlbeszéltem őt, és sajnálatára igazam lett. Ekkor ez a mindentudó, érett férfiember vigyorogva, lekezelő stílusban zárta a vitát, gúnyos megjegyzéssel a koromat illetően. Amire durcásan elkaptam a fejem. Arra lettem figyelmes, hogy egyik asztaltársunk, aki egyben a munkatársa és jócskán fiatalabb nála, a kelleténél nagyobb figyelmet szentel nekem. A következő pillanatban hátat fordítottam végtelenül bölcs páromnak, és visszamosolyogtam a fiatalemberre, aki felbátorodva beszélgetést kezdeményezett. Kellemes társaságnak bizonyult. Negyed órán át zavartalanul csevegtünk, mígnem a gazdám úgy vélte, hogy a fiatalok eleget szórakoztak, és hogy ezt jelezze, előbb fészkelődni kezdett, majd a combomba csípett.

Dühített, és napról napra elegendem lett belőle. És egyre messzebbre mentem, minden alkalmat megragadtam, hogy kellemetlen helyzetbe hozzam. Amiért így bánt velem, amiért kínozott engem. Szerettem őt, de tisztán éreztem, hogy minden összeomlik körülöttem, és tehetetlen vagyok ezzel szemben. Együtt, egymás ellen, vergődtünk, mint hal a szárazon.

Már nem az az úriember, akit megismertem. Nem az a meleg tekintetű, pozitív kisugárzású férfi, akibe első látásra beleszerettem. Aki a legváratlánabb pillanatban sütött el egy-egy poént, sosem sértett meg, és mindig tudott meglepetést okozni. Hétvégente koncertekre járt – ha most ismerem meg, ki sem nézem belőle. Rendszeresen kirándult, és gyönyörű fotókat

készített. Sok barátja volt, de alig hiszem, hogy igazán ismerte őt bármelyikük is, mert falat vont maga köré. Valamilyen szinten akkoriban is zárkózott és titokzatos volt. A kutyájával élt, a napja nagy részét a munkájának szentelte, és ebből adódóan gyakran utazott. Később, látszólag a semmiből, felbukkant az életében egy fiúgyermek – az anyja kiléte máig ismeretlen számomra.

Lehűlt a levegő. Egy pillanatra összerezzenem, amint a hideg végigfutott a hátamon. Majd a mellettem ülő férfira pillantottam.

– Elhagylak – mondtam.

Újra émelyegni és remegni kezdtem. A szívem hozzá húzott, a józan ész előre. Felálltam, és kisétáltam mind a parkból, mind az életéből.

(Tabéry novellapályázat 2016 – dicséret)